

Speech Acts: Can Our Verbal Commitments Redraw the Map of the Torah?

Rabbi Ethan Tucker– tucker@hadar.org

Rabbinic Yeshiva Intensive 2023 / 5783

I. A Comprehensive, Transgenerational and Heteronomous Covenant

דברים פרק כט:ט-יד, יז-כ

אתם נצבים היום כלכם לפני יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם ראשיכם שבטיכם זקניכם וְשֹׁטְרֵיכֶם כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל: טפכם נשיכם וגרְךָ אֲשֶׁר בְּקֶרֶב מַחֲנֶיךָ מִחֹטֵט עִצֶיךָ עַד שֹׂאֵב מִימִיךָ: לְעִבְרֶךָ בְּבִרְיִת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּבְאֵלֶיךָ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כָּרַת עִמָּךְ הַיּוֹם: לְמַעַן הָקִים אֶת־רְחֹמֵי הַיּוֹם לֹא לָעַם וְהוּא יְהוָה לֹא לָאֱלֹהִים כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר־לְךָ וְכָאֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וְלַיַּעֲקֹב: וְלֹא אֶתְכֶם לְבִדְכֶם אֲנִי כָרַת אֶת־הַבְּרִית הַזֹּאת וְאֶת־הָאֱלֹהִים הַזֹּאת: כִּי אֶת־אֲשֶׁר יִשְׁנֹו פֹה עִמָּנוּ עִמָּד הַיּוֹם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֶת אֲשֶׁר אֵינָנו פֹּה עִמָּנוּ הַיּוֹם: פֶּן־יֵשׁ בְּכֶם אִישׁ אִו־אִשָּׁה אוֹ מִשְׁפָּחָה או־שִׁבְטָאֲשֶׁר לָבָּבוּ פָנָה הַיּוֹם מֵעַם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לְלַכֵּת לְעַבְדֹת אֱלֹהֵי הַגּוֹיִם הָהֵם... וְהָיָה בְּשִׁמְעוֹ אֶת־דִּבְרֵי הָאֱלֹהִים הַזֹּאת וְהִתְבָּרַךְ בְּלִבָּבוּ לֵאמֹר שְׁלֹום יְהוָה־לִּי כִּי בִשְׁרָרוֹת לְבִי אֵלַהּ... לֹא־יֵאבֶה יְהוָה סִלַּח לֹא... וְהִבְדִּילוּ יְהוָה לְרַעָה מִכָּל שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל כָּל־אֲלוֹת הַבְּרִית הַכְּתוּבָה בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה:

Devarim 29:9-14, 17-20

You stand this day, all of you, before the LORD your God—your tribal heads, your elders and your officials, all the men of Israel, your children, your wives, even the stranger within your camp, from woodchopper to water drawer—to enter into the covenant of the LORD your God, which the LORD your God is concluding with you this day, with its sanctions; to the end that He may establish you this day as His people and be your God, as He promised you and as He swore to your fathers, Abraham, Isaac, and Jacob. I make this covenant, with its sanctions, not with you alone, but both with those who are standing here with us this day before the LORD our God and with those who are not with us here this day...

Perchance there is among you some man or woman, or some clan or tribe, whose heart is even now turning away from the LORD our God to go and worship the gods of those nations—perchance there is among you a stock sprouting poison weed and wormwood. When such a one hears the words of these sanctions, he may fancy himself immune, thinking, “I shall be safe, though I follow my own willful heart”—to the utter ruin of moist and dry alike. The LORD will never forgive him; rather will the LORD’s anger and passion rage against that man, till every sanction recorded in this book comes down upon him, and the LORD blots out his name from under heaven. The LORD will single them out from all the

tribes of Israel for misfortune, in accordance with all the sanctions of the covenant recorded in this book of Teaching.

- What are the features of this covenant?
- What is the role for autonomy within it?

II. The Place and Severe Limits of Autonomy: Vows and Mitzvot

A. The Power to Impose Our Own Values

במדבר פרק ל:ג

אִישׁ כִּי-יָדַר נָדָר לַיהוָה אֶל-הַשָּׁבַע שְׁבַעַה לְאַסֹּר אֶסֶר עַל-נַפְשׁוֹ לֹא יַחַל דְּבָרוֹ כְּכֹל-הַיֵּצֵא מִפִּיו יַעֲשֶׂה:

Bemidbar 30:3

When a man takes a vow to the Lord or swears an oath to bind himself to something, he must not profane his word. Let him do all that comes out of his mouth.

במדבר פרק ו:א-ג

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אֶל-אִשְׁתּוֹ כִּי יִפְּלֹא לְנָדָר נָזִיר לְהַזִּיר לַיהוָה: מִיָּיִן וּשְׂכָר יִזְיֵר...

Bemidbar 6:1-3

The Lord spoke to Moshe saying: Speak to the children of Israel and say to them: when a man or woman explicitly vows the vow of a Nazirite, to be set apart for the Lord, he shall abstain from wine and any intoxicant...

ויקרא פרק ה:ד-ו

אוּנָפֶשׁ כִּי תִשָּׁבַע לְבִטָּא בְשָׁפְתָיו לְהַרְעוֹ אוֹ לְהִיטִיב לְכָל אֲשֶׁר יִבְטֹא הָאָדָם בְּשִׁבְעָה וְנִעְלָם מִמֶּנּוּ וְהוּא יֵדַע וְאָשָׁם לְאַחַת מֵאֵלֶּה: וְהָיָה כִּי-יֵאָשָׁם לְאַחַת מֵאֵלֶּה וְהִתְנַדָּה אֲשֶׁר חָטָא עָלֶיהָ: וְהָבִיָּא אֶת-אֲשָׁמוֹ לַיהוָה עַל חֲטָאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא...

Vayikra 5:4-6

...If a person takes an oath to express something with his lips, for bad or for good, with respect to anything that a person might express through an oath and it then eludes him, he realizes it and is guilty...he must confess that which he sinned and bring a guilt offering to the Lord for the sin which he sinned...

B. When Autonomous Values Conflict with Heteronomous Mitzvot

ספרא ויקרא - דבורא דחובה פרשה ט סוף פרק יג

(ו) או יכול הנשבע לעבור על המצוה יהא חייב תלמוד לומר להרע ולהטיב מה הטבה רשות אף הרעה רשות יצא הנשבע לעבור על המצוה.

(ז) אוציא את הנשבע לעבור על המצוה ולא אוציא את הנשבע לקיים את המצוה שהיה בדין שיהא חייב דברי רבי יהודה בן בתירה א"ר יב"ב מה אם הרשות שאין מושבע עליה מהר סיני הרי הוא חייב עליה מצוה שהוא מושבע עליה מהר סיני אינו דין שיהא חייב עליה א"ל לא אם אמרת בשבועת הרשות שכן עשה לאו כהין תאמר בשבועת מצוה שלא עשה בה לאו כהין.

Sifra Vayikra Dibbura de-Hova Parashah 9 Perek 13, 6-7

One might have thought that when one takes an oath to violate a *mitzvah* [and she does not violate it], she would be liable to bring an offering for an oath on an utterance. To counter this, the verse states: “To do evil, or to do good” ([Leviticus 5:4](#)). Just as doing good is referring to an oath about an optional action, so too, doing evil is referring to an oath about an optional action. We therefore exclude from liability one who takes an oath to violate a *mitzvah*, so that she is exempt from bringing the offering. Perhaps I should exclude one who takes an oath to violate a *mitzvah* but not exclude one who takes an oath to perform a *mitzvah*? [Such that, if the one taking the oath does not perform it, that he would be liable for a guilt-offering for failing to perform the *mitzvah*.] For it would have been logical that he should have been liable, as is the opinion of Rabbi Judah ben Bathyra. [For] Rabbi Judah ben Bathyra said, “Now, if for [swearing with regards to] an optional matter, for which he is not adjured from Mount Sinai, he is liable [should he not fulfill his oath], for [swearing with regards to] a commandment, for which he is adjured from Mount Sinai, he should most certainly be liable [should he not fulfill his oath]! They said to him: “No! If you say that for an oath with regards to an optional matter [he is liable], it is because [Scripture] has in that case made negative equal to positive [for liability]; But how can you say that for an oath [to fulfill] a commandment [he is liable], since [Scripture] has not in that case made negative equal to positive, for if he swore to annul [a commandment], and did not annul it, he is exempt!

משנה מסכת שבועות פרק ג משנה ח

איזו היא שבועת שוא...נשבע לבטל את המצוה שלא לעשות סוכה ושלא ליטול לולב ושלא להניח תפילין זו היא שבועה שוא שחייבין על זדונה מכות ועל שגגתה פטור:

Mishnah Shevuot 3:8

What is a case of an oath taken in vain?...If one takes an oath not to fulfill a *mitzvah*: not to make a *sukkah*, not to take a *lulav*, not to put on *tefillin*, then this is a oath taken in vain for which one is liable for lashes if it is done intentionally, even though one is exempt if one did so unintentionally.

תלמוד ירושלמי (וילנא) מסכת שבועות פרק ג

...שבועה שלא אוכל מצה אסור לוכל מצה בלילי הפסח. שלא אוכל מצה בלילי הפסח לוקה ואוכל מצה שלא אשב בצל אסור לישב בצל סוכה שלא אשב בצל סוכה לוקה ויושב בצל סוכה.

Yerushalmi Shevuot 3:4

...”I swear that I will not eat *matzah*”—you are forbidden from eating *matzah* on the first night of Pesah. “I swear that I will not eat *matzah* on the first night of Pesah”—you receive lashes and you eat *matzah* [on the first night of Pesah]. “I will not sit in the shade”—you are forbidden from sitting in the shade of a *sukkah*. “I will not sit in the shade of a *sukkah*”—you receive lashes and you sit in the shade of a *sukkah*.

C. Autonomy Gets the Upper Hand? When Personal Oaths and Rabbinic Directives Collide

שו"ת הר"ן סימן עג

וכן מה שכתבת שחייב לקיים שבועתו ולפרוע הקרן, יפה אמרת, אבל מה שראיתך נושא ונותן לומר שחלה שבועה בכולל לעבור על המצוה, ומטעם זה באת לומר דכיון שכלל הקרן והרבית יחד חלה שבועתו אפילו על הרבית, אם לענין חיוב קרבן שבועה נתכוונת אינו ענין לנדון שלפנינו, ואם לענין שיהא אדם חייב לעבור על האיסור כדי לקיים שבועתו כיון שנשבע (לכולל) [בכולל], זו לא אמרה אדם מעולם, ח"ו שהנשבע לאכול נבלות (האסורות לו) [ושחוטות] יאכלם כדי לקיים שבועתו, ואף כאן אף על פי שהרבית מדבריהם אין מחייבים אותו לפרע אותו שחכמים העמידו דבריהם במקום תורה בשב ואל תעשה.

Responsa Ran #73, R. Nissim b. Reuven, Spain, 14th c.

With regard to what you said, that the man should fulfill his oath with respect to the principal [but not the interest], this is correct. But you then engaged with the question of whether the oath would take hold to violate the *mitzvah* as well, since perhaps by taking an oath on both the [legal] principal and the [illegal] interest, the oath might take hold on the interest as well. If you were asking whether one would be liable for a guilt-offering for failing to perform this oath, that does not concern us in this case. But if you were contemplating that a person might violate the prohibition on interest in order to fulfill his oath, since it was a general and encompassing oath, no one would ever say such a thing! God forbid that we would say that one who takes an oath to eat non-kosher meat along with kosher meat should eat them in order to fulfill his vow! And even in this case, where the interest is rabbinic, we do not obligate him to pay it, since the Sages demand fidelity to their positions even if upholding them requires passive neglect of Biblical requirements.

נזיר ג-ד.

מ"ן ושכר יזיר...לאסור יין מצוה כ"ן הרשות מאי היא קדושתא ואבדלתא הרי (וכי) מושבע ועומד עליו מהר סיני...

Talmud Bavli Nazir 3b-4a

"He shall abstain from wine and any intoxicant"...this comes to forbid wine used for a *mitzvah* equally with wine for optional purposes. What is that? *Kiddush* and *Havdalah*; is he (not) already under a standing oath from Mount Sinai?

שו"ת הרא"ש כלל יא סימן ג

ומה ששאלת נשבע לבטל מצוה דרבנן כגון קריאת מגילה והדלקת נר חנוכה אם חלה השבועה ויבטל מצוה דרבנן. פשיטא לן מהכא מ"ן ושכר יזיר לאסור יין מצוה כ"ן הרשות, יין מצוה מאי ניהו קידושא ואבדלתא מושבע ועומד מהר סיני הוא...מיהא דבר פשוט דשבועה חל על כל מצוה דרבנן ואסור לעשותה, וכן נמי לעבור עבירה דרבנן יקיים שבועתו.

Responsa Rosh 11:3, R. Asher b. Yehiel, Germany/Spain, 13th-14th c.

You asked: If one took an oath to neglect a rabbinic *mitzvah*, like reading the *megillah* or lighting Hanukkah candles, does the oath take hold and cancel the rabbinic *mitzvah*? It is clear that it does from [the passage that says]: "He shall abstain from wine and any intoxicant"...this comes to forbid wine used for a *mitzvah* equally with wine for optional purposes. What is that? *Kiddush* and *Havdalah*;...is he already under a standing oath from Mount Sinai?...It is clear [from this] that an oath takes hold with respect to any rabbinic *mitzvah* and it becomes forbidden to perform it, and so too with respect to violating a rabbinic restriction, one should fulfill one's oath.

שו"ת הרא"ש כלל ח סימן טז

שאלה ראובן נשבע לשמעון ליתן לו מנה בז' בניסן ואירע שבעה בניסן באותה שנה בשבת. ואומר ראובן כיון שנשבע ליתן ביום ידוע ואירע אותו יום בשבת שהוא פטור מהשבעה, וטוען שמעון אין הכוונה לפרוע דוקא באותו זמן אלא שלא יאחר מאותו הזמן, אבל יפרע קודם הזמן ויפטר משבועתו.

תשובה רואה אני את דברי שמעון, כי כונת שניהם היתה שיהיה שמעון פרוע בשבעה בניסן ולא שיפרענו דוקא באותו יום. ועוד אני אומר אם לא פרע ראובן קודם שבעה בניסן צריך ראובן ליתן משכון ביום השבת שוה מנה לקיים שבועתו, דשוה כסף ככסף וחפצי שמים הוא שיקיים שבועתו. ולא גרע ממה שמשדכין ללמד אומנות לתינוק כ"ש שמותר לפרוע בשבת לקיים שבועתו. אשר בן הרב רבי יחיאל זצ"ל.

שוב אמרו שנשבע בז' בניסן לתת מעות ולא משכון ואמרתי שאע"פ כן לא נפטר מן השבועה. כיון שבשעה שנשבע לא ידע כי שבעה בניסן יהיה בשבת אין זה כנשבע לבטל את המצוה והשבועה קיימת. ודמיה להא דאמרי' בירושלמי אם נשבע שלא יאכל מצה בליל פסח לוקה ואוכל מצה, דכיון שהזכיר ליל פסח אינה שבועה דאין נשבעין לבטל את המצוה ושבועת שוה היא ולוקה ואוכל. שבועה שלא אוכל מצה אינו לוקה, דכיון שלא הזכיר ליל פסח אין זה נשבע לבטל את המצוה ושבועתו קיימת. וכן בנידון זה שבועתו קיימת כיון שלא ידע דשבעה בניסן יהיה בשבת, וצריך לפרוע קודם ז' בניסן שלא יעבור על שבועתו. אשר בן הרב רבי יחיאל זצ"ל.

ב"ח יורה דעה סימן רלט

...ומשמע מפשט דבריו דהוא הדין הנשבע ליתן אבק רבית חיילא השבועה ויכול לעבור בה כדי לקיים שבועתו שהוא נענש עליה דבר תורה ומוטב שיעשה איסורא זוטא ממה שיעשה איסורא רבא...
ונראה לפענ"ד שלא נעלם מהר"ן הראיות שהביאו הרא"ש והרשב"א דמוכח מינייהו שהשבועה חלה באיסור דרבנן...אלא דהר"ן סבירא ליה דכל אותה סוגיא מיירי לענין קרבן דכיון שהשבועה חיילא אם כן חייב קרבן שבועה...אבל חלילה שהבית דין יהיו מחייבים לנשבע לעבור על דבריהם בקום עשה ודאי אם עבר על דבריהם וקיים שבועתו יצא ידי שבועתו דבר תורה כיון דחיילא עליה אבל לכתחלה אין מחייבין אותו:
ובזה מודו גם הרא"ש והרשב"א דאף על פי דדבר תורה חיילא וחייב לקיים מ"מ אין בית דין מחייבים אותו על כך לעבור בקום עשה ומה שכתב הרא"ש וכן נמי עבירה דרבנן אינו אלא לומר דחיילא לענין קרבן...
שוב מצאתי למהר"ש לוריא שכתב (בביאורו לטור) אהך תשובה דהרא"ש זצ"ל ואין שאר רבותינו מסכימים לזה אלא כופין שישאל על נדרו וכן עיקר...

Bah Yoreh Deah 239, R. Yoel Sirkis, Poland, 16th-17th c.

...The plain sense of his words is that if someone took an oath to pay off rabbinically prohibited interest, the oath would take hold and he would be able to violate this prohibition in order to fulfill his oath for which he would be punished on a Biblical level. Better that he do a small transgression then doing a large one...

It seems to me that the proofs brought by the Rosh would not have escaped the Ran...rather the Ran thinks that all those passages are dealing with the liability to bring a guilt-offering if one violated the oath...but God forbid that the court would require someone who took an oath to actively violate the court's rulings. Sure, if he violated their rulings and fulfilled the oath, he would indeed have fulfilled his Biblical obligation, given that it was a binding oath, but as a matter of instruction we do not tell him to do this.

Rosh would concede to this point...when the Rosh wrote "and so too with respect to violating a rabbinic restriction" he only meant that the oath would take effect with regard to liability for a guilt-offering...

I then found that Maharshal wrote about this responsum of the Rosh: "None of our other masters agree with him on this point; rather, we force him to get the vow released—this is the correct view..."